

POLIITTISET PUOLUEET VENÄJÄLLÄ

Valtakunnanduuman vaalit ovat pakottaneet kaikki puolueet tehostamaan agitaatiotaan ja kokoamaan voimansa saadakseen Duumaan mahdollisimman paljon „oman” puolueen edustajia.

Tämän yhteydessä harjoitetaan meillä, samoin kuin kaikissa muissakin maissa, mitä kursailemattominta vaalimainostusta. Kaikki porvarilliset puolueet, toisin sanoen ne, jotka varjelevat kapitalistien taloudellisia etuoikeuksia, mainostavat puolueitaan aivan samalla tavalla kuin yksityiset kapitalistit mainostavat tavaroitaan. Katsokaapa kauppiaiden mainostusilmoituksia mistä lehdestä tahansa, niin näette, että kapitalistit keksivät kaikenlaisia, mahdollisimman „tehokkaita”, kirkuvia, muodikkaita nimityksiä tavaroilleen ja kehuvat niitä häpeämättä kerrassaan mitään, kaihtamatta kerta kaikkiaan minkäänlaista valhetta ja tuulesta temmattua juttua.

Väestö on ainakin suurkaupungeissa ja kauppaa harjoittavilla paikkakunnilla jo aikoja sitten tottunut kauppa-mainostukseen ja tietää sen arvon. Poliittinen mainostus valitettavasti johtaa väestöä harhaan verrattomasti enemmän, sen paljastaminen on paljon vaikeampaa, petos tällä alalla paljon sitkeämmässä. Puolueiden nimet niin Euroopassa kuin meilläkin valitaan joskus suorastaan mainostustarkoituksessa, puolueiden „ohjelmat” kirjoitetaan useinkin yksinomaan yleisön nenästävetämiseksi. Mitä enemmän kapitalistisessa maassa on poliittista vapautta, mitä enemmän demokratiamaa, s.o. kansanvaltaa ja kansanedustajia, sitä häikäilemättömämmin useinkin harjoitetaan puolue-mainostusta.

Miten sitten asioiden ollessa näin voidaan saada selvyys puoluetistelusta? Eikö tämä taistelu petkutuksineen ja mainostuksineen merkitse sitä, että edustuslaitokset, parlamentit, kansanedustajain kokoukset yleensä ovat hyödyttömiä, jopa vahingollisiakin, kuten yltiötaantumukselliset, parlamentarismien viholliset, yrittävät uskotella? Ei. Edustuslaitosten puuttuessa on petosta, poliittista valhetta ja kaikenlaista huijausta *vielä paljon enemmän* ja kansan hallussa on silloin paljon vähemmän keinoja, joiden avulla se voisi paljastaa petoksen ja löytää totuuden.

Jotta saataisiin selvyys puoluetistelusta, ei ole uskottavaa sanaan, vaan on tutkittava puolueen todellista historiaa, tutkittava, ei niinkään paljoa sitä, mitä puolueet puhuvat itsestään, vaan sitä mitä ne *tekevät*, miten ne menettelevät erilaisia poliittisia kysymyksiä ratkaistessaan, miten ne *käyttäytyvät* silloin, kun on kysymys asioista, jotka koskevat yhteiskunnan eri luokkien: tilanherrojen, kapitalistien, talonpoikain, työläisten ja niin edespäin elin-etuja.

Mitä enemmän maassa on poliittista vapautta, mitä vahvempia ja demokraattisempia sen edustuslaitokset ovat, sitä helpompi on kansanjoukkojen päästä selville puoluetistelusta ja *oppia politiikkaa*, s.o. oppia paljastamaan petos löytämään totuus.

Kunkin yhteiskunnan jakaantuminen poliittisiin puolueisiin tulee selvimmän ilmi syvien, koko maata järkyttävien pulien aikana. Hallitusten on silloin pakko etsiä tukea yhteiskunnan eri luokista; vakava taistelu pyyhkäisee pois kaikenlaiset korulauseet, kaiken pinnallisen ja teennäisen; puolueet ponnistavat kaikki voimansa vedoten *kansanjoukkoihin*, ja oikean vaiston ohjaamat, avoimessa taistelussa saadun kokemuksen valistamat joukot menevät niiden puolueiden mukana, jotka ilmentävät jonkin määrätyn luokan etuja.

Tällaiset pulakaudet määräävät aina moniksi vuosiksi, jopa vuosikymmeniksikin, kyseessä olevan maan yhteiskunnallisten voimien puolueyhmittymisen. Esim. Saksassa tällaisen pulakauden muodostivat vuosien 1866 ja 1870 sodat, Venäjällä vuoden 1905 tapahtumat. Ei voida käsittää poliittisten puolueittemme olemusta eikä saada selvää, mitä *luokkia* mikin puolue Venäjällä edustaa, ellei palauteta mieleen tuon vuoden tapahtumia.

Lyhyen katsauksemme Venäjän poliittisiin puolueisiin aloitamme äärimmäisistä oikeistopuolueista.

Äärimmäisellä oikealla sivustalla tapaamme Venäjän kansan liiton.

Tämän puolueen ohjelma on esitetty Venäjän kansan liiton sanomissa, A. I. Dubrovinin julkaisemassa „Russkoje Znamja” („Venäjän Lippu”) lehdessä seuraavalla tavalla:

„Venäjän kansan liitto, jolla oli kesäkuun 3 päivänä vuonna 1907 kunnia saada tsaarin valtaistuimen korkeudesta kehotus olla sen luotettavana tukena ja joka on kaikille ja kaikessa laillisuuden ja järjestyksen esikuva, tunnustaa, että tsaarin tahto on toteutettavissa vain silloin: 1) kun kanonisesti rakennetun Venäjän oikeauskoisen kirkon kanssa erottamattomassa ja elävässä yhteydessä olevan tsaarillisen itsevaltiuden voima tulee täydellisesti esille; 2) kun venäläisen kansallisuuden herruus on vallitsevana ei vain sisäkuvernementeissa, vaan myös reunamaissa; 3) kun on olemassa sellainen Valtakunnanduuma, joka on pantu kokoon pelkästään venäläisestä väestä ja joka on itsevaltiaan tärkein apulainen hänen hoitaessaan valtiollista rakennustyötä; 4) kun noudatetaan täydellisesti VKL:n peruskatsoimuksia juutalaisiin nähden ja 5) kun erotetaan valtion palveluksesta kaikki ne virkamiehet, jotka kuuluvat tsaarin yksinvallan vastustajiin”.

Olemme jäljentäneet tuon *oikeistolaisten* juhlallisen julistuksen tarkalleen toisaalta siksi, että lukija voisi tutustua siihen välittömästi alkuperäisessä asussaan, toisaalta sen vuoksi, että siinä esitetyt perusvaikuttimet ovat luonteenomaisia III Duuman enemmistön kaikille puolueille, s.o. sekä „nationalisteille” että lokakuulaisille. Se tulee selville myöhemmästä esityksestä.

Venäjän kansan liiton ohjelmassa on itse asiassa toistettu vanha maaorjuuden aikainen tunnuslause — oikeauskoisuus, itsevaltius, kansanomaisuus. Siinä kysymyksessä, jossa Venäjän kansan liitto tavallisesti erotetaan erilleen sitä seuraavista puolueista, nimittäin kysymyksessä, tunnustetaanko vai kielletäänkö „perustuslailliset” periaatteet Venäjän valtiojärjestelmässä, on erittäin tärkeä panna merkille, että Venäjän kansan liitto ei *laisinkaan* ole yleensä edustuslaitoksia vastaan. Yllä esitetystä ohjelmasta nähdään, että Venäjän kansan liitto hyväksyy „apulaisen” virkaa toimittavan Valtakunnanduuman.

Venäläisen, jos niin voidaan sanoa, perustuslain erikoisuuden on Dubrovinin lehti ilmaissut oikeinkin, s.o. todellista asiaintilaa vastaavasti. Sekä nationalistit että

lokakuulaiset ovat todellisen politiikkansa puitteissa nimenomaan tuolla samalla kannalla. Kiista „perustuslaista” näiden puolueiden välillä on huomattavalta osaltaan vain kiistaa sanoista: „oikeistolaiset” eivät ole Duumaa vastaan, he vain korostavat hyvin uutterasti sitä, että Duuman on oltava „apulainen”, määrittelemättä laisinkaan sen oikeuksia; nationalistit ja lokakuulaiset puolestaan eivät vaadi mitään tiukasti määrättyjä oikeuksia eivätkä niin ikään lainkaan aio huolehtia oikeuden reaalista takeista. Lokakuulaisuuden „konstitutionalistit” ovatkin täydessä sovussa „perustuslain vastustajain” kanssa kesäkuun kolmannen päivän perustuslain pohjalla.

Yleensä muukalaissyntyisten ja varsinkin juutalaisten vainoaminen on mustasotnialaisten ohjelmassa esitetty suoraan, selvästi ja määrätietoisesti. Kuten aina, he tässäkin tuovat ilmi karkeammin, kursailemattomammin, intoilevämmin sen, minkä toiset hallituspuolueet enemmän tai vähemmän „kainostellen” tai diplomaattisesti salaavat.

Muukalaissyntyisten vainoamiseen osallistuvat todellisuudessa sekä nationalistit että lokakuulaiset, mikä on tiettyä jokaiselle, joka vähänkin tuntee III Duuman toimintaa ja sellaisia sanomalehtiä kuin „Novoje Vremja”, „Svet”, „Golos Moskvy”²¹ y.m.s.

Herää kysymys, mikä sitten on oikeistolaisten puolueen yhteiskunnallisena perustana? mitä luokkaa se edustaa? mitä luokkaa se palvelee?

Palaaminen maaorjuuden tunnuslauseisiin, kaiken vanhan, keskiaikaisen kannattaminen Venäjän elämässä, kesäkuun kolmannen päivän — *tilanherrain* — perustuslakiin tyytyminen täydellisesti, aateliston ja virkamiehistön etuoikeuksien puolustaminen — kaikki se antaa selvän vastauksen esittämäämme kysymykseen. Oikeistolaiset ovat maaorjuuttajtilanherrain, Yhdistyneen aateliston neuvoston puolue. Ei suinkaan juuri tuolla neuvostolla suotta ollut niin huomattava, enemmänkin, niin johtava osuus toisen Duuman hajottamisessa, vaalilain muuttamisessa ja kesäkuun 3 päivän valtiokaappauksessa.

Tällä Venäjän luokalla olevan taloudellisen voiman selvittämiseksi on riittävä, kun esitämme seuraavan perustosiasian, jonka todistavat paikkansapitäväksi sisäasiainministeriön julkaiseman *hallituksen* maataloustilaston numerotiedot vuodelta 1905.

Euroopan-Venäjällä vähemmän kuin 30.000 tilanherraa omistaa 70.000.000 desjatiinaa maata; *saman verran* maata on niillä 10.000.000 talonpoikaisperheellä, joiden maaosuus on kaikkein pienin. Jokaista suurtilanherraa kohti tulee keskimäärin noin 2.300 desjatiinaa maata; kunkin köyhän talonpojan osalle tulee 7 desjatiinaa maata perhettä, taloa kohti.

On aivan luonnollista ja kiertämätöntä, että talonpoika ei voi tulla toimeen tuollaisella „maaosuudella”, vaan voi vain hitaasti nääntyä. Miljoonien alituinen nälänhätä — sellainen kuin nälänhätä tänä vuonna — hävittää edelleenkin talonpoikaistalouksia Venäjällä jokaisen katovuoden jälkeen. Talonpoikain on vuokrattava maata tilanherroilta kaikenlaista *työllämaksua* vastaan. Korvaukseksi maasta talonpoika tekee hevosineen ja työkaluineen työtä tilanherralle. Se on samaa veropäivätyötä kuin ennenkin, sitä vain ei nimitetä virallisesti maaorjuudeksi. 2.300 desjatiinan suuruisilla tiloilla tilanherrat suurimmalta osaltaan eivät voikaan harjoittaa muunlaista taloutta kuin velkaorjuuteen, työllämaksuun perustuvaa, s.o. veropäivätyötaloutta. Palkkatyöläisten avulla tilanherrat viljelevät vain osan näistä suurtiloistaan.

Edelleen, valtava enemmistö valtion kaikista korkeimmista ja keskivirkamiehistä on lähtöisin tuon saman aatelistilanherrain luokan keskuudesta. Virkamiehistön etuoikeudet Venäjällä ovat aatelistilanherrain etuoikeuksien ja maahan pohjautuvan vallan toinen puoli. Tämän jälkeen on ymmärrettävää, että Yhdistyneen aateliston neuvosto ja „oikeistolaiset” puolueet eivät satunnaisesti, vaan kiertämättömästi, eivät joidenkin henkilöiden „ilkeämielisyyden” vuoksi, vaan tavattoman mahtavan *luokan etujen* painostuksesta puolustavat vanhojen maaorjuusperinteiden politiikkaa. Vanha hallitseva tilanherrojen perillisten luokka, joka on edelleenkin hallitsevassa asemassa, on luonut itselleen vastaavan puolueen. Tuo puolue on juuri „Venäjän kansan liitto” eli Valtakunnanduuman ja Valtakunnanneuvoston „oikeistolaiset”.

Mutta kun kerran edustuslaitokset ovat olemassa ja kun kerran *joukot* ovat jo esiintyneet avoimesti poliittisella näyttämöllä, kuten ne esiintyivät meillä vuonna 1905, niin jokaisen puolueen on pakko jossain määrin vedota kansaan.

Mitenkähän oikeistopuolueet voivat vedota kansaan, kääntyä sen puoleen?

Tilanherran etujen puolustamisesta ei tietenkään voida puhua suoraan. Puhutaan vanhan säilyttämisestä yleensä, yritetään kaikin voimin lietsoa epäluottamusta muukalais-syntyisiin, varsinkin juutalaisiin, koetetaan viekotella aivan kehittymätöntä, aivan pimeää väkeä panemaan toimeen pogromeja, „jutkujen” ajojahteja. Aatelisten, virkamiesten ja tilanherrain etuoikeuksia koetetaan verhota puheilla, että muukalaissyntyiset „sortavat” venäläisiä.

Sellainen on „oikeistolaisten” puolue. Sen jäsen Purishkevitch, oikeistolaisten huomatuin puhuja III Duumassa, on ahertanut hyvin paljon ja menestyksellisesti näyttääkseen kansalle, mitä oikeistolaiset haluavat, miten he toimivat ja ketä he palvelevat. Purishkevitch on lahjakas agitaattori.

„Oikeistolaisten” — heitä on III Duumassa 46 edustajaa — rinnalla ovat „nationalistit”, joita on 91 edustajaa. Se vivahde, joka erottaa heidät oikeistolaisista, on aivan mitätön: itse asiassa ne eivät ole kaksi puoluetta, vaan yksi puolue, joka on jakanut keskuudessaan sen „työn”, jota kumpikin suorittaa vainotessaan muukalaissyntyistä, „kadettia” (liberaalia), demokraattia j.n.e. Ne *tekevät* samaa, toiset vain karkeammin, toiset hienommin. Hallituksellekin on edullista, että kaikenlaisiin häväistysjuttuihin, pogromeihin, Herzensteinien, Jollosien ja Karavajevien murhiin kykenevät „äärimmäiset” oikeistolaiset pysyisivät jonkin verran syrjässä, ikään kuin *he* „arvostelisivat” hallitusta oikealta... Oikeistolaisten ja nationalistien eroavuudella ei voi olla mitään vakavaa merkitystä.

Lokakuulaisia on III Duumassa 131 edustajaa, mukaanluettuna tietysti „oikeistolokakuulaisetkin”. Lokakuulaiset, jotka nykyisessä politiikassa eivät poikkea mitenkään oleellisesti oikeistolaisista, eroavat heistä siinä, että tämä puolue palvelee, paitsi tilanherraa, myöskin suurkapitalistia ja vanhanaikaista kauppiasta, porvaristoa, joka on siinä määrin säikähtänyt työläisten heräämistä ja työläisten jälkeen myös talonpoikain heräämistä itsenäiseen elämään, että on kääntynyt kokonaan vanhojen olojen puolustamisen kannalle. Venäjällä on sellaisia kapitalisteja — ja heitä on paljon — jotka eivät kohtele työläisiä yhtään paremmin kuin tilanherrat entisiä maaorjiaan; työläiset ja käskyläiset ovat heille vain palvelusväkeä. Ei kukaan pysty puolustamaan

näitä vanhoja oloja paremmin kuin oikeistopuolueet, nationalistit ja lokakuulaiset. On sellaisiakin kapitalisteja, jotka maaseudulla ja kaupungeissa pidetyissä kunnalliskokouksissa vuosina 1904 ja 1905 vaativat „perustuslakia”, mutta työläisiä *vastaan* ovat valmiit tyytymään aivan hyvin kesäkuun kolmannen päivän perustuslakiin.

Lokakuulaisten puolue on tilanherrain ja kapitalistien tärkein vastavallankumouksellinen puolue. Se on III Duuman johtava puolue: 131 lokakuulaista yhdessä 137 oikeistolaisen ja nationalistin kanssa muodostaa melkoisen enemmistön III Duumassa.

Vuoden 1907 kesäkuun kolmannen päivän vaalilaki *turvasi* enemmistön tilanherroille ja suurkapitalisteille: *kaikissa* kuvernementtien vaalikokouksissa, joissa valittiin edustajia Duumaan, oli enemmistö tilanherroilla ja kaupunkien 1:seen (s.o. suurkapitalistien) valitsijakuuriaan kuuluvilla valitsijamiehillä. 28 kuvernementtikokouksessa oli enemmistö jopa yksistään maanomistajain valitsijamiehillä. Kesäkuun 3 päivän hallituksen koko politiikka on toteutettu lokakuulaisten puolueen avulla. Sen on vastattava III Duuman kaikista synneistä ja rikoksista.

Sanoissa, ohjelmassaan lokakuulaiset kannattavat „perustuslakia” ja jopa... vapauksiakin! Teoissa tämä puolue on kannattanut kaikkia työväenvastaisia toimenpiteitä (vaikkapa vakuutuslakiehdotus; muistatthan työväenkysymyksen käsittelyä varten muodostetun duumavaliokunnan *puheenjohtajan* parooni Tiesenhausenin!), toimenpiteitä talonpoikia vastaan, toimenpiteitä mielivallan ja oikeudettomuuden rajoittamista vastaan. Lokakuulaiset ovat samanlainen hallituspuolue kuin nationalistitkin. Tätä seikkaa ei vähimmässäkään määrin muuta se, että lokakuulaiset silloin tällöin — varsinkin vaalien edellä! — pitävät „oppositiohenkisiä” puheita. Kaikkiällä, missä on parlamenteja, on ammoisista ajoista asti ollut havaittavissa ja on edelleenkin alituisen havaittavissa tuo porvarillisten puolueitten *oppositiopeli*, josta niille ei ole mitään vahinkoa, sillä mikään hallitus ei ota sitä vakavalta kannalta, peli, josta on väliin hyötyäkin esiinnyttäessä sellaisen valitsijan edessä, jota on „voideltava” oppositiohengellä.

Oppositiopelin asiantuntija ja taituri on kuitenkin kolmannen Duuman tärkein oppositiopuolue — kadetit, *perustuslailliset* „demokraatit”, „kansan vapauden” puolue.

Yksinpä tuon puolueen nimikin on peliä, sillä todellisuudessa se *ei ole laisinkaan* demokraattinen puolue, se *ei ole laisinkaan* kansaa edustava puolue, se ei ole vapauden, vaan puolivapauden, ellei vain neljännesvapauden puolue.

Todellisuudessa tämä puolue on liberaalis-monarkistisen porvariston puolue, porvariston, joka pelkää kansanliikettä paljon enemmän kuin taantumusta.

Demokraatti luottaa kansaan, luottaa joukkojen liikkeeseen ja auttaa sitä kaikin keinoin, vaikka sillä usein onkin (porvarilliset demokraatit, työryhmäläiset ovat sellaisia) virheellinen käsitys tuon liikkeen merkityksestä kapitalistisen järjestelmän puitteissa. Demokraatti pyrkii vilpittömämmin irti *kaikesta* keskiaikaisuudesta.

Liberaali pelkää joukkojen liikettä, jarruttaa sitä ja *tietoisesti* puolustaa tunnettuja ja sitä paitsi tärkeimpiä keskiaikaisuuden laitoksia, jotta sillä olisi mihin nojautua tehdessään vastarintaa joukoille, varsinkin työläisille. Liberaalit pyrkivät jakamaan vallan Purishkevitshien kanssa eikä suinkaan hävittämään tyystin Purishkevitshien vallan perustuksia. Kaikki kansaa varten, kaikki kansan kautta — sanoo demokraattinen pikkuporvari (talonpoika ja trudovikki mukaanluettuna), joka pyrkii vilpittömästi hävittämään tyystin purishkevitshilaisuuden kaikki perustukset, mutta ei käsitä sitä, mikä merkitys on palkkatyöläisten taistelulla pääomaa vastaan. Liberaalis-monarkistisen porvariston todellisena päämääränä päinvastoin on jakaa Purishkevitshien kanssa valta työläisten *yli* ja pikkuisäntien *yli*.

Kadeteilla oli I sekä II Duumassa enemmistö eli johtava asema. He käyttivät sitä hyväkseen pitämällä järjetöntä ja kunniatonta *peiliä*: oikealle — lojaalisuutta ja ministeriläisyyttä (me muka kykenemme ratkaisemaan kaikki ristiriidat rauhallisesti pilaamatta talonpoikaa ja loukkaamatta Purishkevitshia) ja vasemmalle — demokraattisuutta. Tällaisen pelin tuloksena kadetit saivat loppujen lopuksi oikealta potkun saappaan anturasta. Vasemmalta he hankkivat itselleen ansaitsemansa nimen: kansan vapauden kavaltajat. Kahdessa ensimmäisessä Duumassa he taistelivat koko ajan paitsi työläisdemokraatteja myöskin trudovikkeja vastaan. Riittää, kun palautamme mieleen, että kadetit *kaatoivat* trudovikkien esittämän suunnitelman paikallisten maalauskuntien muodostamisesta (I Duuma), tuon alkeellisdemokraattisen, aakkosdemokraattisen suunni-

telman, puolustaen sitä, että maanjärjestelylautakunnissa pitää tilanherroilla ja virkamiehillä olla määrävä asema talonpoikiin nähden.

III Duumassa kadetit pelasivat „vastuunalaista oppositiota”, oppositiota omannossa. Sen tähden he äänestivät monta kertaa hallituksen tulo- ja menoarvioiden puolesta („demokraatit!”), selittivät lokakuulaisille, että kadettien esittämä „pakollinen” (talonpojille pakollinen) lunastusmaksu on vaaraton ja viaton — muistakaahan Berezovski I:immäistä, he lähettivät puhujalavalle Karaulovin pitämään „hartaus”-puheita, luopuivat joukkojen liikkeestä, vetosivat „huippukerroksiin” ja keskeyttivät pohjakerrosten edustajien puheita (kadettien taistelu työläisedustajia vastaan työväenvakuutusksymyksessä) j.n.e. y.m.s.

Kadetit ovat vastavallankumouksellisen liberalismiin puole. Pyrkinessään näyttelemään „vastuunalaista oppositiota”, s.o. sellaista oppositiota, joka on tunnustettu ja laillinen, jonka sallitaan kilpailla lokakuulaisten kanssa ja joka ei ole tähdätty kesäkuun kolmannen päivän valtakomentoa vastaan, vaan on tuon valtakomennon oppositio — tällä pyrkimyksellään kadetit ovat lopullisesti haudanneet itsensä „demokraatteina”. Rozanovin ja Antoni Volynskin suutelemien kadetti-ideologien, herrojen Struven, Izgojevin ja kumpp. julkea vehiläismielinen saarnailu ja „vastuunalaissa oppositiossa” oleminen III Duumassa ovat saman mitalin kaksi eri puolta. Purishkevitchin sietämä liberaalimonarkistinen porvaristo haluaa istuutua Purishkevitchin rinnalle.

Kadettien liitto „progressistien” kanssa nykyään IV Duuman vaaleissa on vielä kerran vahvistanut kadettien olevan syvästi vastavallankumouksellisia. Progressistit eivät laisinkaan tavoittele demokratismiin puolustajain mainetta, eivät sanallakaan hiiskahda taistelusta kesäkuun 3 päivän valtakomentoa vastaan eivätkä edes haaveile mistään „yleisestä äänioikeudesta”. Progressistit ovat maltillisia liberaaleja, jotka eivät salaa sukulaisuuttaan lokakuulaisiin. Kadettien ja progressistien liiton pitäisi avata sokeimpienkin „kadettien säästäjien” silmät näkemään kadetti puolueen todellisen olemus.

Demokraattista porvaristoa Venäjällä edustavat kaiken vivahteiset narodnikit vasemmistolaisimmista eserristä aina kansansosialisteihin ja trudovikkeihin saakka. Kaikki he

käyttävät puheissaan mielellään „socialistisia” korulauseita, mutta valvutuneen työläisen ei pidä erehtyä noiden korulauseiden merkityksen suhteen. Todellisuudessa ei missään „maansaantioikeudessa”, ei missään „maan tasasuhtaisessa jakamisessa” eikä missään „maan sosialisoinnissa” ole *pisaraakaan* sosialismia. Se pitää ymmärtää jokaisen, joka tietää, että tavarantuotanto ja markkinain, rahan ja pääoman valta ei vain jää koskemattomaksi, vaan päinvastoin kehittyä entistä laajemmaksi silloin, kun lakkautetaan maan yksityisomistus ja kun toimitetaan uusi, vaikkapa „oikeudenmukaisinkin” maanjako.

Mutta „työperustaa” ja „narodnikkilaista sosialismia” koskevissa fraaseissa tulee ilmi demokraatin syvä usko (ja vilpittömä pyrkimys) siihen, että *kaikki* maanomistussuhteissa ja samalla myöskin valtiojärjestelmässä oleva keski-aikaisuus voidaan hävittää ja on ehdottomasti hävitettävä. Kun liberaalit (kadetit) pyrkivät jakamaan Purishkevitshien kanssa valtiiovallan ja poliittiset etuoikeudet, niin narodnikit juuri sen vuoksi ovatkin demokraatteja, että he pyrkivät ja että heidän on pyrittävä nykyään hävittämään *kaikki* etuoikeudet maanomistussuhteissa ja *kaikki* etuoikeudet politiikan alalla.

Venäläisen talonpoikaiston asema valtavalla osaltaan on sellainen, ettei se voi kuvitellakaan mitään kompromissia Purishkevitshien kanssa (joka on täysin mahdollinen, helposti saavutettavissa ja *läheinen* liberaalille). Pikkuporvariston demokraattisuudella tulee sen vuoksi Venäjällä olemaan vielä kauan aikaa joukkojuuret, eikä Stolypinin maareformikaan, tuo talonpoikaa vastaan suunnattu Purishkevitshien porvarillinen politiikka ole tähän asti saanut aikaan mitään muuta pysyvää kuin... 30 miljoonan ihmisen nälänhädän!

Miljoonat nälkää näkevät pienisännät eivät voi olla pyrkimättä *toisenlaiseen*, demokraattiseen maareformiin, joka ei voi hypätä pois kapitalismin puitteista, ei hävitä palkkiorjuutta, mutta *voi* pyyhkäistä *keski-aikaisuuden* olemattomiin Venäjän maankamaralta.

Trudovikit III Duumassa ovat tavattoman heikkoja, mutta he edustavat *joukkoja*. Trudovikkien horjumisen kadettien ja työläisdemokraattien välillä johtuu kiertämättömästi pienisäntien luokka-asemasta. Pienisäntien yhdistämisen, järjestämisen ja valistamisen erikoinen vaikeus saa lisäksi

aikaan sen, että trudovikkien puoluekanta on äärimmäisen epämääräinen ja muodoltaan hatara. Siksi trudovikeista muodostuukin — vasemmistolaisten narodnikkien tyhmän „otzovismiin” myötävaikutuksella — likvidoidun puolueen surullinen kuva.

Trudovikit eroavat meidän melkein-marxilaisista likvidaattoreistamme siinä, että edelliset ovat likvidaattoreita heikkoutensa vuoksi, jälkimmäiset häijyytensä vuoksi. On autettava heikkoja pikkuporvarillisia demokraatteja, temmattava heidät pois liberaalien vaikutusvallasta ja yhdistettävä tiukasti demokraattien leiri vastavallankumouksellisia kadetteja vastaan eikä vain oikeistolaisia vastaan — sellainen on työläisdemokraattien tehtävä.

Viimemainituista, joilla on oma ryhmänsä III Duumassa, voimme tässä yhteydessä sanoa vain hyvin vähän.

Kaikkialla Euroopassa työväenluokan puolueet ovat muodostuneet vapautumalla yleisdemokraattisen ideologian vaikutuksesta ja oppimalla erottamaan palkkatyöläisten taistelun pääomaa vastaan taistelusta feodalismia vastaan muun muassa juuri tuon viime mainitun taistelun tehostamiseksi, sen vapauttamiseksi kaikenlaisesta epävarmuudesta ja arkuudesta. Venäjällä ovat työläisdemokraatit sanoutuneet kokonaan irti niin liberaaleista kuin porvarillisista demokraateistakin (trudovikeista), josta irtisanoutumisesta on ollut suurta hyötyä demokratian asialle yleensä.

Likvidaattorivirtaus työläisdemokraattien keskuudessa („Nasha Zarja” ja „Zhivoje Delo”) potee samaa heikkoutta kuin trudovikkilaisuuskin, ylistää muodon hataruutta, tavoittelee „siedetyn” opposition asemaa, luopuu työväen hegemoniasta, rajoittuu *sanoihiin* „julkisesta” järjestöstä (sättien sellaista järjestöä, joka ei ole julkinen) ja saarnaa liberaalista työväenpolitiikkaa. Tämän virtauksen yhteys vastavallankumouksen aikoina esiintyneeseen rappeutumiseen ja masennustilaan on ilmeinen. Sen irtaantuminen työläisdemokraateista käy päivän selväksi.

Valveutuneet työläiset, likvidoimatta mitään, liittyen tiukasti yhteen liberaalisia vaikutteita vastaan, järjestäytyen luokkana, kehittäen kaikenlaisia ammatillisen yhteenliittymisen muotoja j.n.e., esiintyvät sekä *palkkatyön* edustajina pääomaa vastaan että johdonmukaisen demokratian

edustajina Venäjän vanhaa valtakomentoa vastaan kokonaisuudessaan ja kaikenlaisia sille tehtäviä myönnytyksiä vastaan.

Havainnollisuuden vuoksi esitämme III Valtakunnanduuman edustajain eri puolueisiin kuulumista koskevat tilastotiedot, jotka olemme lainanneet Duuman virallisesta „Hakemistosta” vuodelta 1912.

III Valtakunnanduuman kokoonpano puolueittain

Tilanherrat:

Oikeistolaisia	46
Nationalisteja	74
Riippumattomia nationalisteja	17
Oikeistolokakuulaisia	11
Lokakuulaisia	120

Yhteensä hallituspuolueisiin kuuluvia 268

Porvaristo:

Progressisteja	36
Kadetteja	52
Puolalainen koolo	11
Puolalais-liettualais-valkovenäläinen ryhmä	7
Muhamettilainen ryhmä	9

Yhteensä liberaaleja 115

Porvarilliset demokraatit:

Trudovikkeja	14
--------------------	----

Työläisdemokraatit:

Sosiaaldemokraatteja	13
----------------------------	----

Yhteensä demokraatteja 27

Puolueisiin kuulumattomia	27
---------------------------------	----

Kaikkiaan 437

III Valtakunnanduumassa oli kaksi enemmistöä: 1) oikeistolaiset ja lokakuulaiset = 268 edustajaa 437:stä; 2) lokakuulaiset ja liberaalit = 120 + 115 = 235 edustajaa 437:stä. Kumpikin enemmistö oli vastavallankumouksellinen.

„Neuskaja Zvezda” № 5,
toukokuun 10 pnä 1912
Allekirjoitus: V. Iljin

Julkaistaan „Neuskaja Zvezda” lehden
tekstin mukaan